

Perron Oost

Voor het eerst in mijn leven was ik op een finissage. De uitnodiging kwam uit Den Bosch, de tentoonstelling was in Amsterdam. Museum Perron Oost. Nog nooit van gehoord. Volgens de routeplanner zou het museum op acht minuten afstand zijn. Het was in een gebouwtje waar ik al zó vaak langs was gefietst en dat ik nooit had gezien. Op het perron aan de Cruquiusweg, het kleinste museum van Amsterdam. Het perronhuisje.

Acht kunstenaars exposeerden. Het was een installatie en de kunstwerken waren zoiets als hedendaags, conceptueel, betekenisvol. Maar ja, welke betekenis – dat is de vraag. Ik durfde niet iets over de kunstwerken te zeggen in aanwezigheid van de kunstenaars. Gelukkig was er een borrel met ossenworst, geitenkaas en bananenbrood. Plastic bekertjes, prosecco, druivensap en een doos gevuld met witte wijn. We stonden op het perron in de laatste stralen zon van november en het was goed.

Een man met een blikje bier in zijn hand kreeg het woord. Hij vertelde over het Cruquius-gebied. Over de veemarkt die hier vroeger was, de abattoirs, over het moeras en de rietvelden. Over het perron dat deel van een kunstwerk was. We stonden in een kring om hem heen. Als de bus langs denderde, deden we een stap naar voren. We proostten en we wierpen nog een laatste blik op de kunst in het huisje.

Een finissage bleek een feestje te zijn rondom de afsluiting van een expositie. Nog maar een paar dagen zou de tentoonstelling te zien zijn. Twee weken later fietste ik weer langs het perron. Het werd donker, in het huisje brandde licht. Ik keek door een van de ramen en was verrast door de vertrouwde aanblik van het gewei met zeeffjes eraan, de boomhut met een schoorsteen. De witte objecten gehuld in wollen sjaals, de paddenstoelen liggend op de grond, het hoofd van een wild zwijn. Ik ging alle ramen langs, telkens weer vanuit een andere hoek een blik op de inhoud. Ik wist nog steeds niet wat het allemaal betekende, maar het was een vraag die er niet meer toe deed. Op de muur stond geschreven: Another walk in a strange park. Nog een laatste keer liep ik een rondje om het gebouw, ik draaide me om en zag een laddertje vanaf het dak naar de hemel reiken.

Een gevoel van nietigheid – daar zijn meestal hoge bergen, een oneindige sterrenhemel of een oceaan voor nodig. Maar ik heb het in mijn vertrouwde buurt Oost. Vijftien jaar hier wonen en dan pas horen van het leukste en kleinste museum van Amsterdam. Deprimerend en hoopgevend tegelijkertijd: zoveel onwetendheid, zoveel te ontdekken. #

Reageren? Dat kan via post@carolienvanwelij.nl